

tionsformer. Jeg tror ikke, man vil sidde Folketingets opfordring overhørig.

Jeg kan også se på fordelingen af fondens midler i 1993-94, at af de mange penge, fonden har til sin rådighed, bruger man næsten to tredjedele til forskning, forsøg og produktudvikling og næsten en femtedel til sygdomsforebyggelse og sygdomsbekæmpelse, så det er altså ikke alene et spørgsmål om den industrielle produktion, som det er blevet sagt her i et indlæg.

I Socialdemokratiet støtter vi den udvikling, som landbruget har gennemløbet siden 1987 startende med vandmiljøplanen og til Bæredygtighedsudvalgets arbejde og betænkning.

Føteprogrammet og nu sidst finanslovens 1,5 mia. kr. til fødevarerforskning m.v. de næste fire år – det er en god basis at bygge fremtiden på. Det er som sagt ikke planøkonomi, men markeds kræfterne, der også styrer dansk svineproduktion. Derfor må Socialdemokratiet også støtte regeringens strategi: At produktionen skal lave sunde og ernæringsrigtige fødevarer uden indhold af medicinrester. Fremstillingen skal ske under hensyn til miljø, arbejdsmiljø, dyrevelfærd og etik. Derfor skal de offentlige støtte-midler bruges til forskning, produktudvikling, fødevareteknologi, levnedsmiddelkontrol, markeds-mæssig indsats og fremme af økologisk produktion generelt.

Set i forhold til konkurrenterne på eksportmarkedet, særlig Holland, ser dansk svineproduktion ud til at være godt klædt på og have et godt udgangspunkt for også i fremtiden at være i stand til at konkurrere på verdensmarkedet. Og det handler også om økologi, hvor GATT-aftalen måske gør forespørgerens bemærkning om økologi og brak helt overflødig.

Christian Mejdahl (V):

Hvis spørgsmålet om en strategi for udvikling af dansk svineproduktion havde været stillet til danske svineproducenter, danske slagterier eller Landsudvalget for Svineproduktion, så ville svaret have været interessant. Hermed siger jeg, at spørgsmålet er relevant, men jeg synes, det er stillet til den forkerte.

De, der i særlig grad har indflydelse på udviklingen af dansk svineproduktion og dermed også har ansvaret for den, er erhvervet selv. Det er også erhvervet selv og den enkelte bonde, der er bedst til det. Men jeg skal dog erkende, at politikere og i særlig grad landbrugs- og fiskeriministeren også har et ansvar for at lægge de overordnede politiske rammer,

som produktionen foregår inden for, og derfor har jeg også lyttet spændt til ministerens svar.

Med en årsproduktion på omkring 20 millioner slagtesvin er svine-sektoren den enkeltsektor inden for landbruget, der spiller den største rolle. Det gælder både, når vi ser på beskæftigelse og valutaindtjening. Slår vi mælk og oksekød sammen og måler på bruttofaktorindkomsten, er de to sektorer, altså svin og kvæg, rimelig jævnybrdige.

I en tid, hvor udviklingsmønsteret, hvad angår antallet af landbrugsbedrifter, er faldende, kan svine-sektoren som den eneste bryste sig af, at der bliver flere heltidsbedrifter. Det står at læse i en publikation fra Statens Jordbrugsøkonomiske Institut, som hedder »Landbrugets økonomi efter år 1994«. Tallet er i 1993-94 opgjort til 9.600 heltidsbedrifter.

Endelig kunne vi læse i Jyllands-Posten i tirsdags, at på grund af en faldende svineproduktion i EU, specielt i Tyskland, tegner prisrelationerne sig lysere i sidste halvår af 1995, hvor der er udsigt til en prisstigning fra 9,30 kr. til op imod 11 kr. pr. kg.

I Venstre kipper vi med flaget for denne udvikling og for de lysere markedsudsigter – de er absolut tiltrængt – men også for den kvalitetsforbedring, der er sket over en lang årrække, og som vil fortsætte. Gennem målbevidst avls-, fodrings- og forskningsindsats er det lykkedes at erstatte adskillige kilo fedt flæsk på hver gris med godt kød. Det resultat i sig selv er beundringsværdigt.

Nutidens og fremtidens forbrugere stiller imidlertid andre krav, end fortidens forbrugere gjorde, og enhver producent gør klogt i at lytte til forbrugernes reelle ønsker. En mæt forbruger stiller større krav til produktet, end en sulten forbruger gør. Forbrugerkravet er vel den største udfordring for danske svineproducenter i dag. Fødevarer skal være sundere og friskere og være i en pæn indpakning. De skal være salmonella-fri og uden antibiotikarester. Det får forbrugerne så, og det er de fleste tilfredse med. Så langt så godt.

Men i dag er der også forbrugere, som interesserer sig for, hvordan de sunde, friske og pæne fødevarer er produceret, hvilke staldsystemer dyrene har gået i, hvor stor besætningen har været, hvad slags foder dyrene har fået, om fødevarerne kommer fra en økologisk produktion osv.

De forbrugere, der spørger sådan og vil betale disse fødevarers merpris, skal også kunne få dem. Det er Venstres opfattelse.